

MỘT CÂU CHUYỆN TÌNH YÊU

Câu chuyện tình yêu của đôi vợ chồng George Schmieler và Marjorie Holmes.

Họ gặp nhau khi cả hai đều có đời vợ và đời chồng trước. Họ yêu nhau say đắm - như đôi bạn trẻ - nhờ Đức Tin vững chắc và tình yêu mênh mông của người chồng. Câu chuyện do chính bà vợ kể lại trong cuốn "Người vợ thứ hai, cuộc sống thứ hai: một câu chuyện tình yêu". Cuốn sách xuất bản tại Hoa Kỳ vào đầu năm 1993. Xin nhường lời cho bà Marjorie Holmes.

Một buổi sáng đẹp trời tháng 2 năm 1980, chuông điện thoại nhà tôi reo vang. Nhấc điện thoại lên, tôi nghe tiếng trầm ấm của một người đàn ông hỏi:

- Thưa có phải là bà Marjorie Holmes không? Bà đã cứu sống tôi! Tôi yêu bà!

Nghe xong câu nói mở đầu, tôi thầm nghĩ:

- Chắc là một tên điên nào đây!

Thế nhưng, trong tư cách văn sĩ, tôi có thói quen lắng nghe người khác tỏ bày tâm sự. Do đó, tôi không cúp ngay điện thoại, nhưng im lặng để cho người đàn ông tiếp tục nói:

- Tôi tên George Schmieler, hành nghề bác sĩ tại nhà thương Pittsburgh, thuộc bang Ohio. Vợ tôi qua đời cách đây 8 tháng. Trong cơn sầu não vô tận, tôi bất ngờ đọc quyển sách của bà "Tôi phải thừa chuyện với một Người. Người đó là THIÊN CHÚA". Đọc xong, tôi cảm nhận sâu xa sự thật: "Cuộc sống con người quý trọng biết chừng nào!" Thế là tôi điện thoại, lần mò dò hỏi cho biết tên thật của bà. May mắn thay, tôi gặp một người tự xưng là họ hàng với hiền phu bà. Ông cũng cho tôi biết hiền phu bà qua đời cách đây một năm, và chính ông ta cho tôi số điện thoại của bà. Vậy, nếu bà rảnh, tôi có thể xin đến gặp bà được không?

Lắng tai nghe George nói, lòng tôi cảm thấy vui và cảm động thật sự, nhưng tôi lịch sự trả lời:

- Rất tiếc, tôi phải vắng nhà trong hai tuần lễ!

George nhã nhặn nói:

- Không sao, tôi sẽ đợi! Chỉ xin bà hứa sẽ gọi cho tôi ngay khi bà trở về.

Rồi với giọng vừa vui tươi vừa khẩn khoản, George nói tiếp:

- Chúng ta không còn sống được lâu nữa đâu!

Giữ lời hứa, tôi điện thoại cho George sau khi trở về và bằng lòng mời George đến nhà chơi .. Lúc đó tôi đang sống với gia đình đưa con gái.

George xuất hiện với hình dáng một người đàn ông cao lớn, có đôi mắt trong xanh. Khi nhìn thấy tôi, George vừa ngỡ ngàng vừa vui vẻ nói:

- Trông bà thật bé nhỏ! Tôi có thể bỏ bà trong túi áo của tôi!

Tôi tươi cười đáp:

- Còn ông, trông sao thật to lớn!

Cả hai chúng tôi cùng cười và George nói tiếp:

- Nhưng không sao, rồi chúng ta sẽ hòa hợp được với nhau!

Sau đó, George cho tôi xem hình gia đình trước của ông. Hình người vợ tên Carolyn và ba đứa con, hai trai một gái.

Người vợ trông thật đẹp, một nét đẹp đoan trang dịu hiền. George nói với tôi:

- Tôi dành rất nhiều thời giờ cho gia đình vợ con. Đối với tôi, hôn nhân đứng hàng đầu!

Tôi ngạc nhiên hóm-hỉnh hỏi lại:

- Như vậy thì còn giờ đâu để hành nghề bác sĩ?

George vừa cười vừa trả lời:

- Ngoài các kỳ nghỉ! Tôi hành nghề nghiêm chỉnh. Khẩu hiệu của tôi: "LÀM VIỆC VÀ GIẢI TRÍ - YÊU THƯƠNG VÀ CẦU NGUYỆN". Tôi luôn cố gắng sống theo khẩu hiệu này. Trong khẩu hiệu, YÊU-THƯƠNG quan trọng nhất. Bởi vì, khi bạn yêu vợ và con cái bạn, thì bạn tiến đến gần THIÊN CHÚA .. Nhưng, nếu tôi không yêu mến THIÊN CHÚA trước, thì tôi cũng không thể nào yêu thương người khác được!

Ngừng một chút, rồi với giọng nghiêm trang và chậm rãi, George nói với tôi:

- Đó là cách thức tôi yêu Carolyn, hiền thê tôi. Và đó cũng là cách thức giờ đây tôi yêu bà! Khi đọc quyển sách của bà, tôi hiểu bà đã đau khổ quá nhiều. Nhưng với ơn Chúa giúp, chúng ta có thể, và phải tiến bước!

Nói đến đây, bất ngờ George nghiêm trang, thành khẩn hỏi tôi:

- Bà có nhận lời tái hôn với tôi không?

Dĩ nhiên là tôi từ chối lời cầu tái hôn của George, lấy lý do tôi không thể nào thay thế người vợ quá cố, dịu hiền và kiêu diễm của George. George điềm tĩnh trả lời:

- Nhưng dĩ vãng đã qua .. Bây giờ chúng ta sống cho hiện tại và tương lai!

Sau nhiều lần nài van của George, chúng tôi quyết định tái hôn vào ngày 4-7-1980.

Trong thời gian 10 năm, 6 tháng, 8 ngày sống với nhau, chúng tôi sống trong hạnh phúc thật sự. George qua đời năm 1992, sau cơn bệnh ung thư dài.

Câu chuyện tình yêu của chúng tôi giống như phép lạ rượu của tiệc cưới Cana. Quả thật, RƯỢU NGON được đãi sau cùng!

... Tôi ngủ, nhưng lòng tôi chợt thức; có tiếng người tôi yêu gõ cửa: "Mở cửa cho anh vào, hỡi em gái, người bạn tình của anh, hỡi bồ câu, ôi mười phân vẹn mười! Này đầu anh, lớp sương dày đã phủ, và tóc anh, đêm khuya làm đẫm ướt". - "Em đã cởi xiêm y, lại mặc vào sao được? Em đã rửa chân rồi, lại để lấm hay sao?" Người tôi yêu luồn tay qua khe cửa, và lòng tôi rạo rức biết bao nhiêu! Tôi đứng dậy mở cửa cho người yêu; bàn tay tôi chứa chan một dược. Một dược đầu ngón tay nhỏ giọt xuống then cài (Sách Diễm Ca 5,2-5).

("Reader's Digest", June/1993, trang 203-208)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt